

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 7 ΙΟΥΝΙΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 23

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄψωμον, κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιεραρχιεπὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος
τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχιδυντάκτης
Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀποστασία τῆς τέως βασιλίσσης τῆς Σερβίας Ναθαλίας—
Διάταξις ἀνέκδοτος τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Γ'— Ὑπὲρ τῆς
ἱστορίας τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Μεγίστης τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου
Λαύρας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δηλώσεις — Παραρτή-
ματα: «ὁ χαρακτήρ τοῦ προτεσταντισμοῦ» — «Εὐαγγελικὰ
διδάγματα».

ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ

ΤΗΣ ΤΕΩΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΝΑΘΑΛΙΑΣ

Ὡς ἐν τῶν σημείων τῶν καιρῶν, ἐν οἷς ζώ-
μεν καὶ καθ' οὓς μετὰ πολὺν ἐλαφρᾶς συνειδή-
σεως ἀποφαίνονται ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἄνθρωποι
περὶ τῶν ἱερωτέρων, δεόν νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ πρό-
τινος ἀγγελθεῖσα ἀποστασία ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας
εἰς τὸν καθολικισμόν τῆς τέως Βασιλίσσης τῆς
Σερβίας Ναθαλίας, ἥς γνωστὸς ὁ πλήρης περι-
πετειῶν βίος. Εἰς τί κυρίως ἀπέβλεπε προβαί-
νουσα εἰς ἐν τοιοῦτον ἀπονενονημένον διά-
βημα ἡ τέως Βασίλισσα τοῦ ὀρθοδόξου Σερβι-
κοῦ λαοῦ εἶνε δύσκολον εἰς ἡμᾶς νὰ μαντεύσω-
μεν. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ λίαν σαφῶς βλέπει πᾶς
ἀμερόληπτος κριτὴς τῆς ὑπ' ὅσιν πράξεως, καὶ
δὴ ἐπιστήμων Θεολόγος, εἶνε τὸ ὅτι ἡ πράξις
αὕτη πολὺ βεβαίως ἀπέχει τοῦ νὰ ᾖ ἀποτελέ-
σμα βαθείας ἐπιστημονικῆς μελέτης περὶ τῆς
μείζονος ὀρθότητος καὶ ἀκριθείας ταύτης ἢ ἐκεί-
νης ἐκ τῶν συγχρόνων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν.
Οἱ χρόνοι ἡμῶν ἐγνώρισαν μεταπτώσεις φυσιο-

διῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς φιλοσοφικοῦ συστήματος
εἰς τὸ ἕτερον, ἢ μεταστάσεις Θεολόγων ἀπὸ τῆς
μῆς θρησκευτικῆς ὁμολογίας εἰς ἑτέραν, ὅποια
μάλιστα αἱ κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ
πρὸ μικροῦ λήξαντος 19^{ου} αἰῶνος σωρηδὸν γενό-
μεναι μεταστάσεις ἀπὸ τῆς καθολικῆς Ἐκκλη-
σίας τοιούτων κορυφαίων αὐτῆς Θεολόγων καὶ
κληρικῶν, οἱ οἱ Δέλιγγερ, οἱ Ρεϊνκενς, οἱ Her-
zog, οἱ Michaud, οἱ von Schulte, καὶ πλεῖστοι
ἄλλοι, ἀλλ' ἡ θεὰ θρησκευτικῆς ἀποστασίας
ἀβροδιαίτου βασιλίσσης εἶνε προδήλως μοναδι-
κὸν φαινόμενον εἰς τὰ χρονικά τῆς συγχρόνου
κοινωνίας. Προερχομένη ἐξ οἴκου μὴ βασιλικοῦ,
ἀλλ' οἴκου ἐνὸς τῶν συνήθων βροτῶν, ὑποστᾶ-
σα ἐφεξῆς τὰ γνωστὰ συζυγικά ἀτυχήματα,
ἀναγκασθεῖσα δ' ἀπὸ ἐτῶν ἥδη νὰ ζῇ μακρὰν
τοῦ οἰκείου λαοῦ, ἡ τέως Βασίλισσα Ναθαλία
εὐρέθη προδήλως εἰς δεινὴν ψυχολογικὴν θέσιν,
ἥτις καὶ ἐξώθησεν αὐτὴν τέλος εἰς τοσοῦτον ἀπο-
νενομημένον διάβημα. Τὴν ψυχικὴν αὐτῆς ταρα-
χὴν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ καὶ κατ' αὐτὰς
τὰς πανηγυρικὰς στιγμὰς τῆς μεταστάσεως αὐ-
τῆς εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, Ἰδοὺ τί
γράφει περὶ τούτου ἀνταποκριτὴς εἰς ρωσικὸν
φύλλον (ἴδε «Ἐκκλησιαστικοῦ Μηνύτορος» Πε-
τρονπόλεως φύλλ. 18 Ἀπριλ. ἐ. ἐ.).

«Ἡ Βασίλισσα προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ
τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν τῆς, καὶ ἀφοῦ ἤρξατο
ἡ τελετὴ ἐδόλωσε μὲ φωνὴν σταθεράν, ἐν ᾗ μό-
λις παρετηροῦντο λυγμοὶ τινες, ὅτι «ἐξ οἰκείας

βουλῆς καὶ θελήσεως, καὶ ἐν σταθερᾷ πεποιθήσει προσέρχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ὁ κόμης δὲ Καστρέλλο ἠσπάσθη τὴν δεξιὰν αὐτῆς, μετὰ δὲ τοῦτο αἱ φραγκισκαναὶ μοναχαί, κατ' ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν αὐτῆς περιεπτύχθησαν αὐτήν, τότε δὲ ἡ συγκρατουμένη τέως ἐσωτερικὴ ταραχὴ τῆς Βασιλίσσης ἐξεδηλώθη διὰ συνεχῶν καὶ ἀφθόνων δακρύων. Τῇ δὲ Κυριακῇ τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης, ἡ Β. Ναθαλία ἐξωμολογήθη καὶ ἐκοινώνησε κατὰ τὴν τάξιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.»

Ὁ δὲ «Μικρὸς Χρόνος» τῶν Παρισίων (18 Ἀπριλ. ἐ. ἐ.) ἀναφέρει καὶ περικοπὰς ἐκ τοῦ λιβέλλου τῆς Ναθαλίας, ἐν αἷς παρίσταται αὕτη διακηρύττουσα ὅτι κατέληξεν ἤδη εἰς τὴν πεποίθησιν (μετὰ μακράς, θὰ ἐνόμιζέ τις, ἐπιστημονικὰς μελέτας!), ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ σωθῇ, ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται ἔξω τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς, ἥτοι τῆς «Καθολικῆς Ἐκκλησίας!». Προδύλως οἱ συντάξαντες τὸν ἐν λόγῳ λιβέλλον, καὶ θέντες τοὺς λόγους τούτους εἰς τὸ στόμα τῆς ἀποστατούσης ἐλθισμόνησαν ἐν τῇ σπουδῇ αὐτῶν, ὅτι διαβεβαίωσις τοιαύτη προερχομένη ἀπὸ ἥκιστα ἀρμοδίου διὰ τόσον λεπτὰ θεολογικὰ ζητήματα προσώπου οὐδεμίαν ἐνέχει διὰ τὴν στήριξιν τῆς οἰκείας ὁμολογίας σημασίαν. Καλῶς διετύπωσε τὸ τοιοῦτον μία ὀρθόδοξος σερβικὴ ἐφημερίς, «ὁ Σερβικὸς Ἀγγελιοφόρος», ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις παρατηρεῖ, ὅτι διὰ τῆς μεταστάσεως τῆς Ναθαλίας ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὸν Καθολικισμόν οὔτε ὁ Καθολικισμὸς ἐκέρδησεν οὔτε ἡ Ὀρθοδοξία ἀπώλεσέ τι. Ἡ αὐτὴ σερβικὴ ἐφημερίς, ποιεῖται ἐπίσης τὴν ἐξῆς ὀρθὴν παρατήρησιν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν διαληφθεῖσαν διαγωγὴν τῆς τέως Βασιλίσσης τῆς Σερβίας. «Ἐν τῷ ἀρχαίῳ, λέγει, σερβικῷ Βασιλείῳ εἶχον ἐπίσης καὶ αἱ βασίλισσαι τὰς ψυχικὰς αὐτῶν ὁδύνας καὶ θλίψεις. Ἐν τούτοις δὲν ἐξεζήτουν τὴν καθυσύχασιν καὶ τὴν παρηγορίαν αὐτῶν ἐν ξένῃ πρὸς αὐτὰς θρησκείᾳ, ἀλλ' ἀποβάλλουσιν τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ τὴν ἀλουργίδα, περιεβάλλοντο τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ ἀπεχώρουν εἰς ὀρθόδοξα γυναικεῖα μοναστήρια, ὅπου ἐν μὲν ταῖς διηνεκέσι πρὸς Θεὸν εὐχαῖς εὐρισκόν τὴν ἀναγκαιοῦσαν αὐταῖς ψυχικὴν ἀνακούφισιν, διὰ δὲ τοῦ πλούτου αὐτῶν προσήρχοντο ἀρωγοὶ εἰς πάσχοντας καὶ ἐνδεεῖς».

Κατ' εἰδήσεις εὐρωπαϊκῶν φύλλων καὶ ἡ

Βασίλισσα Ναθαλία σκέπτεται ἐπίσης ν' ἀποχωρήσῃ εἰς καθολικὸν γυναικεῖον Μοναστήριον. Ἀλλ' ἐνταῦθα θὰ ἐρωτήσῃ πάντως ὁ ἀναγνώστης, ἀφοῦ προῦκειται περὶ μοναστηρίου, ἐπὶ τέλους διατὶ νὰ ᾖ τοῦτο καθολικὸν καὶ ὄχι ὀρθόδοξον; Τοῦτο καὶ τὸν γράφοντα οὐκ ὀλίγον ἐπίσης ἐξένισεν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους οὕτως ἔδοξεν εἰς τὴν ἀποστατήσασαν!

Α. Πιπέρας.

ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ Γ'.

Ἡ ἔρευνά τῶν ᾧδε χάκεϊτε σωζομένων χειρογράφων ἀντιτύπων τοῦ «Νομοκανόνος» τοῦ τ' ἐπ' ὀνόματι τοῦ πατριάρχου Φωτίου φερομένου καὶ τοῦ συνταχθέντος ὑπὸ Μαλαξοῦ, οὗ μάλιστα ἄπειρα βλέπει τις ἀντίτυπα ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν δημοσίαις, ἰδίᾳ μοναστηριακαῖς, βιβλιοθήκαις, συντελέσει λίαν εἰς γνῶσιν τῆς ἱστορίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Οἱ χάριν τῶν μοναστηρίων καὶ χάριν τῶν ἱερέων γράφοντες ἀντίτυπα Νομοκανόνων, εἴπερ ἦσαν ἐκ τῶν λαγιωτέρων, παρεισέγραφον, ἐνίοτε, διατάξεις πατριαρχικὰς καὶ συνεδικὰς, ἐρμηνευούσας ἀμφισβητούμενα μέρη τῶν ἱερῶν ἢ κοσμικῶν νόμων, ἐν δὲ τοῖς πρὸς τὸ τέλος τοῦ χειρογράφου τιθεμένοις ἀπαραιτήτως σχεδίοις ἢ τύποις ἐνταλτηρίων καὶ συστατικῶν γραφῶν, ἢ ἱκετικῶν καὶ δωρητηρίων, διέσωζον ὠρισμένων καὶ γνωπτῶν, ἢ τὸ πρῶτον γνωριζομένων, μητροπολιτῶν καὶ πατριαρχῶν ἔγγραφα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς χειρογράφοις ἀντιτύποις ὑπάρχει ἡ «τάξις προκαθεδρίας τῶν ὁσιωτάτων πατριαρχῶν», δυνατόν εὐρεῖν καὶ ἐν ταύτῃ διαφορὰς τινὰς, ὀνομάτων τινῶν προστιθεμένων, ἢ παρασημειωμάτων τινος δηλοῦντός τινος μεταβολῆν, καὶ ὑπὸ τίνος μητροπολίτου ἢ πατριάρχου ἐγένετο αὕτη.

Τὸ νῦν ἐκδιδόμενον γράμμα, περὶ τρόπου διαλύσεως κυρίως ἀρραβῶνων, ἀνήκει εἰς τὸν Ἱερεμίαν Γ' καὶ τὴν σύνοδον αὐτοῦ, ἣν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκπροσωποῦσι μητροπολίται μόνον τρεῖς, καὶ μετεγράφῃ ἐκ Νομοκανόνος τοῦ Μαλαξοῦ, σωζομένου ἐν χειρογράφῳ τῆς προπαραλθούσης ἐκατονταετηρίδος. Τὸ χειρόγραφον ἐστὶ κτῆμα Γεωργίου ἱερέως ἐν Μαδύτῳ, καὶ προδήλως ἐγράφῃ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, διό δὴ προσετέθη ἐν τέλει ἡ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Γ' κανονικὴ διάταξις, ἀποστα-

λαῖσα πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῆς Μαδύτου κατοίκους. Τὸ γράμμα μετέγραψα κατὰ τὴν ἐν τῇ πέλει ταύτης διατριβὴν μου, τὸν αὐγούστον τοῦ 1894.

Τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου Γ' τοῦ ἀπὸ Καισαρείας ἐξέδωκα κανονικὰς διατάξεις ὠριμένως, ὡς πράξεις αὐτοῦ τούτου δὴλον οὖν, ἐξ, αἷς προσθετέον δύο ἐκδομένους, αὐτὸ ἀῖρεσιν» οὕτως* εἶπεῖν. Μίαν ἀνέκδοτον ἔτι σημειῶ ἐν τοῖς «Πατριαρχικοῖς Πίναξί» μου**, μία ἔτι κατόπιν ἐγένετό μοι γνωστὴ, καὶ ἐνάτη ἢ ἐνδεκάτη ἐστὶν ἡ μετὰ χειρὸς, ἡ σήμερον ἐκδομένη τύποις.

Μέχρις οὗ τρίτος τόμος τῶν «Κανονικῶν Διατάξεων» ἐκδοθῇ, γράμματα, οἷον τὸ παρὸν, ἔχουσι λόγον ἐκδόσεως ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ».

M. I. Γ.

Τὸ γράμμα ἔχει ὧδε:

† Ἱερεμίας ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

† Θεοφιλέστατε ἐπίσκοπε Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτων, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφε καὶ συλλειτουργε, καὶ ἐντιμότατοι κληρικοὶ, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, καὶ χρήσιμοι γέροντες τῆς ἐπαρχίας ταύτης· χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ. Ἐπειδὴ γράφει καὶ ἀναγγέλλει ἡμῖν ἡ ἀρχιερωσύνη σου ὅτι συνήθειαν ἀρχαίαν ἔχουσιν οἱ αὐτόθι χριστιανοὶ, καὶ ποιοῦσι μεταξὺ αὐτῶν ἀρραβῶνας διὰ ψιλῶν λόγων, καὶ γράφουσι προικοσύμφωνα, καὶ ὁ μὲν γαμβρὸς δίδωσι λόγῳ ἀρραβῶνος μερικὰ φλωρία, ἡ δὲ νύμφη δύο χρυσὰ μανδήλια, ἀρεσκόμενοι τῇ τοιαύτῃ συνηθείᾳ, ὅταν δὲ μετανοήσῃ τὸ ἐν μέρος, ἀποδίδωσι μὲν καὶ ἐπιστρέφει ἅπερ ἔλαβεν, ἐκπίπτει δὲ τῶν ὧν ἐδεδώκει, καὶ οὕτω λύεται ὁ μεταξὺ αὐτῶν ἀρραβὼν καὶ ἡ συμφωνία. Ἀλλὰ μερικοὶ, ἔχοντες ἐξ ἀκοῆς ὅτι οἱ μετανοοῦντες διπλοῦν ἀποδιδόασιν τὸν ἀρραβῶνα, λαμβάνουσι μὲν ἅπερ δεδώκασι, διακρατοῦσι δὲ καὶ ἅπερ ἔλαβον, ἐπιζητοῦσι δὲ καὶ ἄλλα τόσα, ἔτι δὲ καὶ τὰ γεγονότα ἔξοδα ἐν ὧσιν καιρῷ εἶχον τὴν συμφωνίαν, κἀντεῦθεν ἐρχόμενοι ἐνταῦθα, ἄλλα ἀντ' ἄλλων προβάλλοντες καὶ ψευδολογούντες κατὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν, λαμβάνουσιν ἡμέτερα πατριαρχικὰ γράμματα καὶ ἐπανέρχον-

ται αὐτόθι καὶ προξενοῦσιν οὐ τὴν τυχούσαν ἐνόχλησιν· οὐ ἔνεκα καὶ ζητεῖ ἡ ἀρχιερωσύνη σου τὸ ποιητέον περὶ τούτου· τούτου χάριν γράφομεν καὶ ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ὅτι ὁ ἀρραβὼν τοιαύτην φύσιν ἔχει· εἰ μὲν ὁ δεδωκὼς τούτον δηλαδὴ μετανοήσῃ, ἐκπίπτει τούτου· εἰ δὲ ὁ λαβὼν μετανοήσῃ, διπλοῦν ἀποδίδωσι τὸν ἀρραβῶνα, ὅσον ἔλαβε δηλόν· ὅτι ἐπιστρέφει καὶ ἄλλον τοσοῦτον· αὐτόθι δὲ, ἐπειδὴ ἀμφοτέρω τὰ μέρη διδόασιν ἀρραβῶνας πρὸς ἀλλήλους, τὸ μετανοήσαν ἐκπίπτει μὲν τῶν ὧν δέδωκεν, ἐπιστρέφει δὲ καὶ ἀποδίδωσι καὶ ἅπερ ἔλαβε, καὶ οὐκέτι ἔχει ἄδειαν τὸ μὴ μετανοήσαν μέρος λαμβάνειν μὲν τὰ ἅπερ ἐδεδώκει, διακρατεῖν δὲ καὶ τὰ ἅπερ ἔλαβε, πρὸς τοῦτοις δὲ ἐπιζητεῖν καὶ ἄλλα τοσαῦτα. Οὐκ ἔξεστι καὶ γὰρ ἄλλα ἐπιζητεῖν εἰμὴ μόνον λαμβάνειν μὲν, ὡς εἴρηται, τὰ ἅπερ ἐδεδώκει, διακρατεῖν δὲ καὶ τὰ ἅπερ ἔλαβε· περὶ δὲ τῶν ἐξόδων οὐχ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε λαμβάνει τὸ λέγον μέρος τὰ ὅσα ἐξώδευσεν, ἀλλὰ τὰ εὐλογοφανῆ μόνον, καὶ ταῦτα πάλιν μετὰ ἀποδείξεως ἀληθοῦς· καὶ οὗτός ἐστιν ὁ περὶ τούτων διορισμός· Ὅσα δὲ γράμματα λαμβάνουσιν οἱ ἄλλα γράμματα λαμβάνοντες καὶ ψευδολογούντες ἐκεῖνα μενέτωσαν ἄπρακτα καὶ ἄκυρα. Κατὰ τὴν ἀνωτέρω οὖν περίληψιν καὶ τὸν εἰρημένον διορισμὸν γενέσθω ἐξ ἀποφάσεως, μηδενὸς ἐναντιουμένου ἢ ἀντιλέγοντος, ἐν βάρει ἀλύτου ἀφορισμοῦ — αψκγ'.

† Κυζίκιον Ἀθανάσιος † Νικομηδείας Παρθένιος

† Νικαίας Καλλίνικος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ
ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΛΑΥΡΑΣ

Πρὸ τίνος ἐκδοῦς ἐν τῷ «Φάρι τῆς Ἀνατολῆς», ἡμερολογίῳ τοῦ 1902, διατριβὴν βραχεῖαν περὶ Ἀγίου Ὄρους¹, ἔγραψα περὶ τινῶν μονῶν

1. ἡ διατριβὴ ἀπὸ σελ. 157—186, τὰ δὲ περὶ Λαύρας ἰδίᾳ ἐν σελίδι 178.

* Ἰδε «Κανονικῶν Διατάξεων» τόμ. Α' σελ. 146—148 καὶ 176 καὶ Β', σελ. 421—430. Συναριθμῶ δὲ ταῖς Ἱερεμίου τοῦ Γ' διατάξεις καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου καθιερθείσης ἐν Ρωσίᾳ διοικήσεως ἱερᾶς Συνόδου.

** «Πατριαρχ. Πίνακες» σελ. 423.

πλείω τῶν πρὸ δεκαεπταετίας γραφέντων, ἀλλὰ σχεδὸν οὐδεμίαν ἐποιησάμην παραπομπήν, εἰ καὶ τὰς περὶ μονῶν κατὰ μέρος ἱστορικές εἰδήσεις ἡρόδωμην ἀπὸ τε χειρογράφων, ἀπὸ τε ἐπιγραφῶν, μήπω μελετηθεισῶν. Μνεῖαν δὲ ποιούμενος τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1526 καὶ τῶν ἐν τῇ μονῇ Λαύρας ζημιῶν, ὡς ἐθεράπευσε Γεννάδιος ὁ Σερρών, ἀναγκασίαν κρίνω σήμερον τὴν ἐκδοσὶν γράμματος συνοδικοῦ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου Α' τοῦ ἀπὸ Σοφίας, προστεθησομένου εἰς τὰ μέχρι σήμερον ὀλίγα γνωστὰ γράμματα τοῦ ἀειμνήστου τούτου πατριάρχου. Τὸ πρωτότυπον αὐτὸ σώζεται, κατ' εὐτυχίαν, καίπερ τῷ χρόνῳ λελωθὴν, παρὰ τινι μοναχῷ, μεταγράψας δ' αὐτὸ πρὸ τριετίας, ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, συνεπλήρωσα μὲν τὰ χάσματα, δεικνύων δὲ τὸ συμπληρωτικὸν ἔργον τοῦτο, παραδείκνυμι συγχρόνως (διὰ κεραιῶν καθέτων) πόθεν ἄρχεται, καὶ ποῦ λήγει, συνεπῶς, ἕκαστος στίχος ἐν τῷ χαρτίνῳ καὶ σεσαθρωμένῳ τούτῳ γράμματι.

Κρίνω δὲ τοῦτο διὰ λόγους πολλοὺς ἐκδόσεως ἄξιον.

πρῶτον: ὅτι γίνεται γνωστὴ συνοδικὴ πράξις Ἱερεμίου τοῦ Α', ἀναφερομένη δὴλον οὖν εἰς χρονικὴν περίοδον τετρακόσια σχεδὸν ἔτη ἀφισταμένην ἡμῶν, καὶ σπανίως ἔγγραφα συνοδικὰ φανερώσαντα ἡμῖν μέχρι σήμερον.

δεύτερον: ὅτι, κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1541, διότι τότε συμπίπτει ἢ ἐν τῇ συνοδικῇ πράξει σημειουμένη ΙΕ' Ἰνδικτιῶν, καθ' ἣν οὐκ ἔζη Γεννάδιος ὁ Σερρών, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Α' διέμενεν εἰς Σέρρας, σὺν ἑαυτῷ καὶ ἐπὶ μητροπολίτας ἔχων, ὧν εἰς σχολάζων: ὁ πρῶτος Φιλίππων Γεννάδιος. Ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς ἐν Ἀθῶν ἱερᾶς τοῦ Σταυρονικήτα μονῆς ἔστιν ἡμῖν γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸ ΖΝΒ', Ἰνδικτιῶνος Β', ὁ πατριάρχης ἦν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ὀρίζεται δ' ὁ χρόνος ἄρα τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει παραμονῆς Ἱερεμίου τοῦ ἀπὸ Σοφίας μεταξὺ Σεπτεμβρίου 1543 — Σεπτεμβρίου 1544, διότι τότε ἡ ἱερὰ τοῦ Ἀγίου Ὄρους Σύναξις παρὰ αὐτῷ, λαβόντι ἤδη πρὸς ἀνοικοδομὴν τὴν μονὴν καὶ «σωματικῶς ἐνταῦθα παραγενομένων», ξυλοφόρον βουνὸν ἐκ τοῦ «πρωτατικοῦ» — τοῦ τῷ πρωτάτῳ δὴλον οὖν ἀνήκοντος — καὶ ὑδρόμυλον ἐν Λιβαδογένει, πρὸς χρῆσιν τῆς τοῦ Σταυρονικήτα μονῆς. Εἰρήσθω δ' ὅτι ἐν τῷ γράμματι, τῷ ὑπὸ τῆς Συνάξεως ἐκδοθέντι, συνυπογράφεται, πρὸς τῷ πρώτῳ καὶ τοῖς τῶν μονῶν ἡγουμένοις, οἱ μητροπολίται Λαρίστης Νεόφυτος καὶ Θηβῶν Ἰωάσαφ, καὶ οἱ ἐπίσκοποι Ζητουνίου Ἀγίλλειος καὶ Πορθμοῦ

Ἡταίας, οἵτινες ἴσως ἀπετέλουν καὶ τὴν περὶ τὸν Ἱερεμίαν, ἐν Ἀγίῳ Ὄρει μένοντα, σύνοδον. Ἀλλ' ὁ Ἱερεμίας καὶ τῷ ΖΝ' (ἀπὸ Σεπτεμβρίου 1541 — Σεπτεμβρίου 1542), καθὼς ἐγγάτω: ἐγένετο γνωστὸν, διέτριβεν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει. Σημειώσις τις ἐν ἀγιορειτικῷ χειρογράφῳ λέγει «ἦλθεν ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, καὶ ἐποίησε τὸ μοναστήριον τοῦ κοινόβιον· μετὰ ταῦτα ἐπαρκαλέσεν τὸν ὀσιώτατον κύρ Σίλβεστρον προηγούμενον ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ἰδίων καὶ ἐποίησεν αὐτὸν καθηγούμενον εἰς Σταυρονικήτα»². Ἐπειδὴ δ' ὠρισμένον ἔστιν ὅτι κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1541 διέμενεν ἐν Σέρραις, ἔπεται συμπέρασμα σαφές ὅτι ἀπὸ Ἰανουαρίου 1542, ἢ μετὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἦλθεν εἰς Ἀγίον Ὄρος, ὅπου ἔμωσ καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους τούτου διέμενε, προδήλως πρὸς ἀνοικοδομὴν καὶ διάταξιν τῶν τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς.

τρίτον: ὅτι μεταξύ τῶν νέων κτιτόρων τῆς ἐν Ἀθῶν μεγίστης τοῦ ὀσίου Ἀθανασίου Λαύρας συναριθμητέος ὁ μητροπολίτης Σερρών Γεννάδιος, περὶ οὗ οὐ μόνον τὸ συνοδικὸν ἔγγραφον παραδίδωσι τὴν εἰδήσιν ὅτι χρήματά τινα ἀφιέρωσε τῇ γεραρχῇ ταύτῃ μονῇ, ἀλλὰ καὶ σημειώματι συναπτόμενον τῇ συνοδικῇ πράξει πλατύτερον ἀφηγεῖται τὰ κατὰ τὴν δωρεάν. Ἐχει δ' οὕτω τὸ σημειώμα, χειρὶ μὲν νεωτέρᾳ γραφὴν, ἐξ ἀρχαίου δὲ προδήλως ἀποσημειώματος μεταγεγραμμένον καὶ ἀναφερόμενον, κατὰ τὴν παράδοσιν, εἰς τὴν μονὴν Λαύρας, σωθὲν δὲ παρὰ λογίῳ μοναχῷ, πρώτῃν λαυριώτῃ, εἶτα δ' ἐν ἑτέρᾳ μονῇ μεταστήσαντι τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ.

«Ἐν ἔτει 1526: ἔγινε σεισμὸς μέγας, καὶ ἔπεσεν ὁ κουμπὲς τοῦ καθολικοῦ καὶ ὁ κουμπὲς τῆς κοινῆς μεγάλης τραπέζης. Τότε ἦλθεν ἐδῶ ὁ ἅγιος Σερρών κύρ Γεννάδιος καὶ ἐκοινοβίασε, καὶ τὰ ἐξανάκτισε καὶ τὰ ἔφτιασε καθὼς εἶναι . . . καὶ [τὰ ἐτελείωσε] ὕστερον [ἐσηκώθησαν] οἱ συγγενεῖς του, καὶ ἐγύρευαν κληρονομίαν· διὰ τοῦτο ἔστειλεν ὁ πατριάρχης τοῦτο τὸ [συνοδικόν:] ἀφοριστικὸν καὶ τοὺς ἀφορίζει».

τέταρτον: ὅτι τὸ συνοδικὸν γράμμα ἔστιν εἰδὸς τι διαιτήσεως κληρονομικῶν δικαίων, ἀναγνωρίζει δὲ τὸ δικαίωμα τῶν τε μονῶν καὶ τῶν μητροπόλεων τοῦ ἀπροσβλήτως δέχεσθαι δωρεάς τε καὶ κληροδοτήματα, ἀφορίζον τοὺς θέλοντας ἀνατρέψαι τὰς δωρεάς. Σημειώτεον δ' ὅτι πρῶτον μὲν, ὡς ἐκ τοῦ ἐγγράφου φαίνεται, ἐποίησατο δωρεάς ὁ Γεννάδιος καὶ ἑτέροις μοναῖς ἢ σκήταις, δεύτερον δ' ὅτι τὰ πλείστα τῶν ὀνομάτων ἢ ἐπωνύμων, ἃ φέρουσιν

2. Σπ. Π. Λάμπρου Κατάλογος ἀγιορειτικῶν χειρογράφων· τόμ. Β', σελ. 61.

οί συγγενείς τοῦ Γενναδίου φανεράν ποιοῦνται τὴν βυζαντινὴν αὐτῶν καταγωγὴν, ὡς τὰ: Βατάτζης, Κατακουζηνός, Κομνηνός, Λασκαρίνα, Κάσπαξ.

πέμπτον: ὅτι περὶ τοῦ μητροπολίτου Σερρών Γενναδίου δίδεται ἡμῖν ἀφορμὴ ἵνα μάθωμεν ἀπὸ τε τοῦ συνοδικοῦ γράμματος καὶ ἀπὸ σημειωμάτων ἐτέρων καλὰ τινα καὶ γρήσιμα· διότι, κατὰ τὸ γράμμα, τῷ μὲν 1526 παρίσταται ζῶν ὁ ἀνὴρ, τῷ δὲ δεκεμβρίῳ 1541 ἀναφέρεται κατελεγμένος ἤδη ἐν νεκροῖς· ἐπειδὴ δ' οὐδέποτε πιστευτόν ἐστιν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ πολὺς παρήλθε καιρὸς, ἕως οὗ ἐγείρωσιν ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῶν τοῦ Γενναδίου ὡρεῶν οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, φρόνιμον τὸ φρενεῖν ὅτι κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἀπέθανε. Κατὰ τι χειρόγραφον ἀγιοταφικόν, τῇ 31 δεκεμβρίου 1522, θανόντος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Θεολήπτου τοῦ ἀπὸ Ἰωαννίνων, ἐξελέγη Ἱερεμίας ὁ μητροπολίτης Σοφίας (Σαρδικῆς τῶν ἀρχαίων, Τριαδίτζας τῶν βυζαντινῶν)· ἐγένοντο δ' αὐτῷ συνυποψήφιοι Ἰωτῆφ Ἐρέτου καὶ Γεννάδιος Σερρών³· καὶ τὸν μὲν χρόνον τῆς ἐκλογῆς Ἱερεμίου τοῦ Α' δυνατὸν ἀμφισβητῆσαι, ἐφ' ὅσον πιστεύομεν⁴ ὅτι, πατριάρχης ἤδη Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Ἱερεμίας ἦν ἐν Κύπρῳ τῇ 26 δεκεμβρίου 1520, τὸ δὲ περὶ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Γενναδίου Σερρών ἀποδεκτὸν ἡμῖν ἐστίν, ἅτε μὴ εἰσάγον τι τὸ ἀντιπίπτειν τῇ ἱστορίᾳ· γίνεται δὲ γνωστὸν ὅτι πολλῆς ἀπήλαυε παρὰ τοῖς συγχρόνοις τιμῆς· ἤδη μάλιστα τῷ 1534, ἐν χειρογράφῳ τινὶ τῆς μονῆς Κοσινίτζας, σημειοῦται, πρὸς τῷ τίτλῳ αὐτοῦ, «τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Ἐφέσου», φημιζόμενος οὕτω κατὰ τὰς ἱεράς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ λειτουργίας. Γνωστὸς ἄρα μητροπολίτης Σερρών ἀπὸ τοῦ 1522—1540, φαίνεται ὅτι θρόνου διάδοχον ἔσχε τὸν Ἀρσένιον.

ἕκτον: ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἱεράς συνόδου, ἐν ταῖς Σέρραις, διέμενε καὶ ὁ μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Ἰωάσαφ ὁ Μεγαλοπρεπής, ὁ μετὰ ταῦτα οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Ταῦτα πρὸς μνημόστυνον τῶν μακαρίων ἐκείνων ὁπαδῶν τοῦ καθήκοντος.

Μ. Ι. Γ.

3. Ἱεροσολυμ. Βιβλιοθήκη Κερκυρώς· τόμ. Α', σ. 346.

4. Ἰδε παραπομπὴν ἐν «Πατριαρχικοῖς Πίναξι» σελ. 501, σημ. 776.

† Ἱερεμίας ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κ)πόλεως
Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

† Τοῦ ἱερωτάτου μητροπολίτου Σερρών κυροῦ Γενναδίου [εἰς τὰς οὐρανίους σκηνὰς μεταστάντος, πιστῶς δὲ] καὶ θεαρέστως
| βιώσαντος, οἱ πρωτεξάδελφοι ἐκείνου καὶ οἱ ἀπὸ τῶν προ[απ]οθανόντων πρωτεξαδέλφων αὐτοῦ ἀνε[ψι]οὶ σύγχυσιν οὐ τοι μικρὰν καὶ ταραχὴν [μετ'] ἀλλήλων ἐσχήκασιν περὶ τε τῶν ἐκείνου κτημάτων τε καὶ πραγμάτων καὶ τῶν λοιπῶν διαφόρων εἰδῶν. Ἡ οὖν μετριότης ἡμῶν ἐκεῖσε σωματικῶς παραγενομένη καὶ συνοδικῶς προκαθήσασα μετὰ καὶ τῶν καθευρεθέντων ἱερωτάτων ἀρχιερέων, παρεστήσατό τε τοὺς τοιούτους πάντας συγγενεῖς καὶ κληρονόμους τοῦ μακαρίτου ἐκείνου, καὶ ὡς εἰκὸς νοουθετήσασα, εἰρήνευσέ τε αὐτοὺς μετ' ἀλλήλων καὶ ὡς οἶόν τε ἦν αὐτῇ διωρθώσατο αὐτοὺς, ὑποσχεθέντας συνοδικῶς καὶ καθομολογήσαντας μηδὲν τολμῆσαι εἰς τὸ ἐξῆς αὐτοὺς διενόχλησιν τινα καὶ ἀρπαγὴν ποιῆσαι εἰς τε τὰ παρ' ἐκείνου ἀφιερωθέντα τῇ ἀγιωτάτῃ μητροπόλει τῶν Σερρών κτήματά τε καὶ εἶδη, εἰς τε τὰ ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ ὄρει ὡσαύτως δοθέντα ὑπὲρ ψυχικῆς σωτηρίας ἐκείνου, ἀλλ' οὐδὲ μετ' ἀλλήλων ἔχειν τινὰ διαφορὰν αὐ[τοῦς]· περὶ κληρονομικοῦ τινὸς δικαιώματος. Ὅθεν καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν διὰ τοῦ παρόντος αὐτῆς πατριαρχικοῦ γράμματος ἀποφαίνεται πρὸς αὐτοὺς τοὺς συγγενεῖς καὶ κληρονόμους τοῦ μακαρίτου ἐκείνου, οἱ καὶ εἰσὶν ὁ τε πρωτεξάδελφος κύρις Ἀντώνιος καὶ ἡ αὐτοῦ ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Ἀντωνίου ὀνόματι Μαλαματένια, ἥς ὁ ἀνὴρ ὑπὲρ ἐκείνης ἐπιτροπεύσατο ὁ ἐκ τοῦ Μελενίκου κύρις Χάσπακας· καὶ Γεώργιος, Μανουὴλ, Βατάτζης, Κατακουζηνός, Λασκαρίνα καὶ Μαργαρώνα, οἱ πρῶτοι ἐκείνου ἐξάδελφοι, καὶ οἱ παῖδες τῶν προαποθανόντων πρωτεξαδέλφων ἐκείνου, [ὅ] τε κύρις Γεώργιος ὁ Χαβάρων καὶ Σκουλῆς καὶ ὁ Κομνηνός· ἵνα, εἰ μὲν ὡς ὑπέσχοντο ποιήσωσι, καὶ ἀπειράστα καταλείψωσι τὰ παρ' ἐκείνου καλῶς διαταχθέντα καὶ [ἐκτε]θέντα ἦδη, καλόν· εἰ δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ὁψ[έ]ποτε εἰς κατ[ἀρ]γν[ί]αν καὶ ἀνατροπὴν καὶ ἀφαίρεσιν τῶν τοιούτων ῥ[α]δι[ο]ύργως τολμήσωσιν, οἱ τοιοῦτοι ὑπάρχουσιν [ἀφω]ρισμένοι καὶ ἀσυγχώρητοι ἀπὸ Θεοῦ πα[ν]τοκράτορος [καὶ κα]τηραμένοι καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτοι καὶ τῆς τ[ῶν] χριστια-

νῶν Ἐκκλησίας ἀλλότριοι, καὶ [μετέχειεν] τῶν ἀρῶν τῶν ἐκείνου, ἄς τινες ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος ἀποθνήσκων τοῖς ἀπειθήσουσι] . . .

Ἐν μηνὶ δεκεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος ΙΕ' †

† ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Ἡρακλείας **Κύριλλος**.
 † ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως **Ἰωάσαφ**.
 † ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Μορεμβασίας **Ἰωάσαφ**.
 † ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Σεργίων **Ἀρσένιος**.
 † ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Φιλίππων **Θεοδόσιος**.
 † ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης πρ. Φιλίππων **Γεννάδιος**.
 † ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Ζιχνῶν **Παρθένιος**. —

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Ἱερὰ Σύνοδος. — Τῇ τρίτῃ ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν ὁ ἐκ τῶν νέων συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ, προϋπαντηθεὶς ὑπὸ πολλῶν ἐγκρίτων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων, ἐκ μέρους δὲ τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ ἱερολ. δευτερεύοντος κ. Παρθενίου. Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἐφέσου ἀπὸ τῆς χθὲς ἀνέλαβε τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

— Ἐπιρχία Βοδενῶν. — Τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Βοδενῶν κ. Νικοδήμου ὑποδείξαντος ἐν τινι συνοδικῇ συνεδρίᾳ τὴν ἀνάγκην προσλήψεως ἐπισκόπου τινὸς ὡς ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βοδενῶν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς βασιλεύουσαν διαμονῆς αὐτοῦ, ἐν τῇ χθελνῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ διωρίσθη τοιοῦτος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος πρῶην Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους κ. Ἰλαρίων, ὃς καὶ ἐφοδιζόμενος διὰ τῶν προσηκόντων γραμμάτων ἀπέρχεται μεθαύριον εἰς τὸν πρὸς ὄρον.

— Μορτισμοί. — Ἐν τῇ χθελνῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ διωρίσθησαν: πρόεδρος τῆς ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ, ἀντὶ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου, πρόεδρος δὲ τῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ σεβ. μητροπολίτης Λιτίτσης κ. Νικηφόρος, ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μεσημβρίας κ. Χαρίτωνος.

— Ἐθ. Μ. Συμβούλιον. — Κατὰ τὴν τακτικὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς τρίτης διωρίσθη πρόεδρος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρος εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ τέως τοιοῦτου σεβασμ. γέροντος Ἡρακλείας ἀποσυρθέντος.

— Ἀνέγερσις παρεκκλησίου καὶ ἰδιαιτέρων δωματίων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. — Ἐγκριθέντων, καθ' ἃ ἡγγείλαμεν ὑπὸ τοῦ φιλογενεστάτου κ. Εὐσταθίου Εὐγενίδου τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις παρεκκλησίου καὶ τῶν ἰδιαιτέρων χάριν τοῦ πατριάρχου δωματίων, ἀνεγειρομένων ὑπερβεν τοῦ κτιρίου τοῦ Πρωτοκόλλου καὶ τοῦ Ἐθν. Ταμείου, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ἐψάλη προχθὲς ὑπὸ τοῦ Μ. ἀρχιμανδρίτου ἀγιασμοῦς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τούτων.

— Ἀγίασμα ἁγίου Θεράποντος. — Αἰτήσας τῶν ἐφοριῶν τοῦ Ἐθν. Ἰωακείμιου Παρθεναγωγείου καὶ τῆς Πατριαρχ. ἀστικῆς σχολῆς Μαρασλῆ, τὸ Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, ἐν τῇ ση-

μερινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προέδρου σεβασμ. μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρου, παρόντων τῶν μελῶν αὐτοῦ, πλὴν τοῦ Ἐξ. Κ. Βαγιάννη ἐφέντη, ἐνέκρινεν ἵνα, μετὰ τὴν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιγενεῶν Ἐκπαιδευτηρίων καταβολὴν 80 τουρκικῶν λιρῶν, τὸ μένον ποσόν, ἀνὰ τρίτον, δοθῇ τῇ πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. σχολῆς, τῷ Ἐθν. Ἰωακείμιῳ Παρθεναγωγείῳ καὶ τῇ σχολῇ Μαρασλῆ.

— Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων. — Χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων ἀπέστειλαν ἐσχάτως τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμ. μενικῷ πατριάρχῃ ἡ ἱερὰ Σκήτη τοῦ Προφήτου Ἡλίου ἡ ὑπὸ τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρεῖ ἱερὰν μονὴν τοῦ Παντοκράτορος λ. ρ. ὁθωμ. εἴκοσι πέντε, καὶ ὁ ἐνταῦθα ἐμπορικὸς οἶκος Γεωργ. Τσαούση λ. ρ. ὁθ. δέκα, οἱ πανιερώτατοι μητροπολῖται Πισιδείας Γεράσιμος λ. ρ. ὁθ. πέντε, καὶ Προικονήσου Σωφρόνιος λ. ὁθ. τρεῖς, οἱ ἐν Καυσοκαλυβίοις ἀγιορεῖται πατέρες γρ. 350· οἱ ὁρθόδοξοι κάτοικοι τῆς πόλεως Ἀγκύρας γρ. 2,115· οἱ ὁρθόδοξοι κάτοικοι τῆς πόλεως Ἐσκή-Σεχέρ γρ. 3,846. — Οἱ δὲ ἐν Γκτόκ-Σου-γίου τοῦ Βοσπόρου ἐργοστασίαι τοῦ αὐτόθι πλινθοποιείου ἀξιότιμοι κκ. Καραβεζύρογλους καὶ Βιρβίλης δι' ἐπιστολῆς πλήρους υἱικῶν αἰσθημάτων ἐδήλωσαν τῇ Α. Θ. Π. ὅτι προσφέρονται νὰ χορηγήσωσι δωρεὰν πᾶσαν τὴν διὰ τὴν ἀνέγερσιν κωδωνοστασίου τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ ἀπαιτηθεῖσάνην ποσότητα τῶν πλίνθων.

— Πατριαρχικὸν Ἐκκλησιαστ. Μουσεῖον. — Εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Ἐκκλησ. Μουσεῖον προσήνεγκεν ἐσχάτως λίαν ἀξιοπίνως ὁ κ. Βίκτωρ Ἐνωτιάδης, πρῶην διευθυντῆς τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τῆς νομαρχίας Θεσσαλονίκης τὰ ἐξῆς δύο ἐνδιαφέροντα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα α') Μολυβδόβουλον τοῦ οἴκου. πατριάρχου Γαβριήλ, ἐπὶ λαμπρᾷ μεμβράνῃ, ἔτους 1783, διαλαμβάνον περὶ ἰδρύσεως δύο ἐλληνικῶν Σχολῶν ἐν Χαλκηδόν. καὶ β') Ἐτερον σιγγίλιον τοῦ αὐτοῦ, διαλαμβάνον περὶ τῆς ἐν τῷ συνταγματικῷ ἀνυψώσεως τῆς μητροπόλεως Δέρκων.

— Χοροστασία. — Τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἴκου. πατριάρχῃ χοροστατήσαντι τῇ κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ συνεχοροστάτησαν πρὸς τοὺς σεβασμ. συνοδικοὺς Προύσης, Νεοκαισαρείας, Ἰκονίου, Ἡλιουπόλεως καὶ Καλλιουπόλεως καὶ οἱ ἄρτι ἐκλεγέντες μητροπολῖται Ἡρακλείας κ. Γρηγόριος, Δράμας κ. Χρυσόστομος, Κορυτσᾶς κ. Φώτιος καὶ Ἰμβροῦ κ. Φιλόθεος.

Ἐν τῷ πανηγυρίζοντι τῇ δευτέρᾳ ἐν Σταυροδρομίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν λειτουργίαν, ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτου εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος. Μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου ἡ Α. Θ. Π. ἀνεπαύθη ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ ἐπιτροπικῷ τοῦ ναοῦ, ἔνθα προσελθόντες ὑπέβαλον τὰ σέβη αὐτῶν οἱ ἐπίτροποι καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

— Ὁ πατριάρχης πρῶην Ἱεροσολύμων. — Ἡ Α. Μ. ὁ ἐν Χάλκῃ ἐφησυχάζων πατριάρχης πρῶην Ἱεροσολύμων κ. Νικοδήμος, κατελθὼν προχθὲς εἰς Φανάριον, μετέβη εἰς τὸ ἀγιοταφικὸν μετόχιον καὶ ἐντεῦθεν ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου, βοηθοῦ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Π. Τάφου ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμ. πατριάρχην, παρ' ᾧ καὶ ἐγευματίσεν ὡς καὶ τινες τῶν σεβασμ. συνοδικῶν.

— Ἀρραβῶνες πρίγκηπος Νικολάου καὶ Μ. δονκίσης Ἐλένης Βλαδιμηρῶντας. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης

χης διὰ τοῦ Μ. πρωτοσυγγέλλου κ. Καλλινίκου διεβίβασε τῇ τρίτῃ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτοῦ τῷ ἐπιτετραμμένῳ τῆς ἐλληνικῆς πρεσβείας κ. Ἀρμ. Ποτὲν ἐπὶ τοῖς ἐπ' αἰσίοις προσφάτως ἐν Παρίσις τελεσθεῖσιν ἀρραβῶσι τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῶν ἐλλήνων Γεωργίου Α', μετὰ τῆς Α. Α. Υ. τῆς μεγάλης δουκίσσης Ἑλένης Βλαδιμηρόβνας, ἐξαδέλφης τῆς Α. Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου τοῦ Β'.

— *Μητροπολίτης Δράμας.* — Ὁ πανερ. μητροπολίτης Δράμας κ. Χρυσόστομος, ἀδεία τῆς Ἐκκλησίας, ἀπῆλθε τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Τρίγλιαν καὶ ἐκεῖθεν, χάριν λουτρῶν, εἰς Προῦσαν.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῇ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ε. τὸν Ἀλέξανδρον βέην Παντζήρην, βοηθὸν διευθυντὴν τῆς Αὐτοκρατορικῆς ὁδομ. Τραπεζίης, ὃς καὶ παρέθετο τῷ οἰκουμηνικῷ πατριάρχῃ τὸ γεῦμα, τῇ δὲ δευτέρᾳ τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Σερβίας στρατηγὸν Σάββαν Γρούιτς, εἶτα δὲ τὴν Α. Ε. τὸν ἀρχιτέκτονα τοῦ αὐτοκρατ. ναυστάθμου Βασιλάκην βέην Ἰωαννίδην, παρ' ᾧ ἐγευματίσεν. Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ὁ Μ. πρωτοσύγγελλος κ. Καλλνίκος ἐπεσκέψατο τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐν Θεραπεῖοις τὸν ἐρίτιμον ὁμογενῆ τραπεζίτην κ. Λεωνίδαν Γ. Ζαρίφην.

— *Μητροπολίτης Κασσανδρείας.* — Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Λεόντιος μεταβὰς τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, ἐν συνοδίᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχοντος καπούκεχαγιᾶ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου, εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Υ. τὸν πρωθυπουργὸν Σαῖτ πασᾶν καὶ εἶτα τὴν Α. Ε. τὸν πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους Σαῖτ πασᾶν.

— *Ἐξετάσεις.* — Αἱ ἐξετάσεις τῆς Π. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἐξακολουθοῦσι γινόμεναι ἐν μέσῳ εὐαριθμοτάτου ἀκροατηρίου, προΐσταμένου δ' ἐκ τῶν ἐφόρων τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Καλλιουπόλεως καὶ Μεδύτου κ. Ἰερωνύμου. Ἡ νενομισμένη ἱερὰ τελετὴ γενήσεται μεθαύριον, κυριακῇ, μετὰ τὴν ἱερὰν λειτουργίαν. — Τῇ δευτέρᾳ ἀπὸ πρωίας ἀρχονται αἱ προφορικαὶ ἐξετάσεις τῶν ἐθν. παρθενωγωγείων Ἰωακείμειο καὶ Ζαπτείου, ὡς καὶ αἱ τῆς Ζωγραφείου Σχολῆς τῆς ἐλληνικῆς ἐν Σταυροδρομίῳ ὀρθοδόξου κοινότητος.

— *Ἀφίξεις.* — Ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἀφίκετο, χάριν ἰδίων ὑποθέσεων, ὁ ἐν τῇ σκήτῃ τῆς Ἀγίας Ἀννης ἀπὸ τινος χρόνου μονάζων θεοφίλ. ἐπίσκοπος πρώην Μετρῶν κ. Δοσίθεος. — Ἐπίσης ἀφίκετο ὁ ἐκ τῆς ἀδελφότητος τῶν ἐν τῇ σκήτῃ Καυσοκαλυβίων διακεκριμένων ἀγιογράφων πανοσιώτατος μοναχὸς καὶ ζωγράφος κ. Εὐθύμιος.

— *Ἀναχωρήσεις.* — Τυχὼν τῆς ἐπὶ τούτῳ ἀδείας, ἀναχωρεῖ εἰς Βιέννην, χάριν ἐπιστημονικῶν μελετῶν, ὁ ἐν τῇ Θεολογικῇ τῆς Χάλκης σχολῇ καθηγητὴς διδάκτωρ κ. Χρ. Ἀνδροῦτσος.

— *Ἐπιστάσια Ἀγίου Ὁρους.* — Ἀπὸ τῆς 1 τοῦ διανυομένου μηνὸς ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτῆς ἡ νέα Ἐπιστάσια τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἣν ἀποτελοῦσι διὰ τὴν μέχρις ἰουνίου 1903 περίοδον ὁ πρωτεπιστάτης (ἀρχιμ. Σωφρόνιος Ἰβηρίτης) καὶ οἱ ἐκπροσωποῦντες τὰς ἱεράς μονὰς Παντοκράτορος, Σίμωνος Πέτρας καὶ Φιλοθέου. — Ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Κοινότητος διωρίσθη ὁ πῶς ὑποδιδάσκαλος τῆς Ἀθωνιάδος σχολῆς πανοσιολ. μοναχὸς κ. Κορνήλιος Λαυριώτης, ἀντὶ τοῦ τῶς τοιούτου πανοσιολ. μοναχοῦ κ. Ἰωακείμ Ἰβηρίτου, ὅστις, μετὰ πεν-

ταετὴ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν, προσεκλήθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς γραμματεὺς, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τὴν θέσιν ταύτην ὀσιολογ. μοναχοῦ κ. Σπυρίδωνος. — Ὁ νεωστὶ διορισθεὶς ἀρχιγραμματεὺς κ. Κορνήλιος Λαυριώτης τυγχάνει τελειοδιδάκτος τῆς ἐν Σμύρνῃ Εὐαγγελικῆς Σχολῆς. Ἐκ τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἀρχιγραμματέων τρεῖς εἰσὶ τελειοδιδάκτοι τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, οἱ πανοσιολ. Ἰάκωβος Βατοπεδινός, Χρυσόστομος Λαυριώτης καὶ Ἰωακείμ Ἰβηρίτης, εἷς δὲ τελειόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὁ ἱερολογ. διάκονος κ. Χριστοφόρος Κτενᾶς, ὁ ἀπὸ σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος (ἐν Καρεαῖς) σχολῆς.

— *Ἑλληνοκὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.* — Ὁ ἐνταῦθα γεραρὸς Ἑλληνοκὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος, ὁ ἀπὸ τεσσαράκοντα καὶ ἐνὸς ἐνιαυτῶν στερεῶς τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐχόμενος καὶ τὴν φωτοδόλον αὐτοῦ συμβολὴν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς παιδευτικῇ καὶ ἐπιστημονικῇ σταδιοδρομίᾳ παρεχόμενος, ἐτέλεσε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν, συναγείρας καὶ αὐθις ἐκλεκτὴν καὶ λογιὰν ὁμήγουριν κόσμου ἐπιστήμονος καὶ φιλομούσου. Τῆς ἑορτῆς ταύτης προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμηνικὸς πατριάρχης κκ. Ἰωακείμ ἐν συνοδίᾳ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Προύσης κ. Ναθαναὴλ καὶ Βάρνης κ. Πολυχάρπου· παρέστησαν δὲ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνταῦθα ὀρθοδόξων πρεσβειῶν καὶ οἱ ἐκ τῶν ἐντίμων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κκ. Ζήσης Θ. Ζήση, Ἀλέξ. Γάγκος, Ἰωάννης Χατζόπουλος καὶ Σόλων Καζανόδας. Ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ ὁ ἀποχωρῶν πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Γεώργιος Ἀποστολίδης, δικηγόρος, ἀνέγνω ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ΜΑ' συλλογικὸν ἔτος πεπραγμένων ἐξάρας διὰ βραχέων τὴν ὑπὸ μιᾶς ἐκάστης τῶν διαφόρων τοῦ Συλλόγου διαρκῶν ἐπιτροπῶν συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν καὶ ἀπονείμας τοῖς μοχθήσασιν τοὺς ὀφειλομένους ἐπαίνους. — Μετ' αὐτὸν δ' ὁ νέος πρόεδρος κ. Μιχαὴλ Ψαλλίδας, ἱατρός, ἀνέγνω ἐμβριθῆ ἐπιστημονικὴν πραγματείαν. — Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμηνικὸς πατριάρχης διὰ προσφύρου ἐξ ὑπογύου προσλαλιᾶς ἐκφράσας τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς πάντας τοὺς ἐταίρους τοῦ Συλλόγου, οὕτω φιλοτίμως καὶ ἐθνωφελῶς κοπιῶντας καὶ τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ σκοπὸν προάγοντας, καὶ τούτου ἕνεκα οὐ μόνον τιμῆς, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνης βαθείας ἀξίους ἀποδαινόντας, ἀπηύθυνε προτροπὴν πρὸς τὸ ὁμογενὲς δημόσιον, ὅπως ἐρρωμενέστερον προσέλθῃ ἐπὶ κούρον τῷ πολυτιμῆτι σωματίῳ, ἀνερעυνῶντι μετὰ ἐπιστημονικοῦ ζήλου ὑπερτέρου παντός ἐπαίνου τὴν πάτριον ἱστορίαν καὶ φιλογολίαν καὶ ἀνασκαλεύοντι ἐνδελειχῶς ἀρχαῖα ἐλληνικὰ ἐδάφη, ἐξ ὧν τοσοῦτοι προέρχονται εἰς φῶς μαργαρίται.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ἐπιτροπὴ Ἀρχιερατικῶν Περιουσιῶν.

Τῇ προσεχῇ δευτέρᾳ, 10 ἀρξαμένου, περὶ τὴν 2 ὥραν τουριστὶ γενήσεται, συνωδὰ τοῖς ἀποφασισθεῖσιν, ἡ ἐκ νέου ἐκπαίσεις τῶν ἱερῶν ἀμφίων καὶ λοιπῶν πραγμάτων τῆς περιουσίας τοῦ αἰοδίου Σάμου κυροῦ Γαβριήλ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 7 Ἰουνίου 1902.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν κοινότητα τῆς κομπούλεως Ἰρσέκας,

κέντρου τοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καστορίας ὑπαγομένου τμήματος Κολωνίας, ποιοῦνται ἀπλῆς ἔτι ἐκκλησίαν πρὸς τὰ φιλογενῆ αἰσθήματα τῶν ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινουπόλεως φιλοχρίστων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἐκλιπαροῦντες ὅπως προσενέγκωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ἐγγραφόμενοι εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἡριθμημένον βιβλίον, ὅπερ περιέχει ὁ ἱερεὺς αὐτῶν παπᾶ Ἰωσήφ, ἐφωδιασμένος μετὰ τῶν ἐπιστήμων συστατηρίῳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, πρὸς ἀνέγερσιν ἐκκλησίας καὶ σχολείου ἐν τῇ ρηθείᾳ κωμοπόλει, ἧς στεροῦνται καὶ ἦν ἡρξάντο ἡδη ν' ἀνοικοδομῶσιν.

Ἡ ἐκκλησία αὐτῶν, ἀποβλέπουσα εἰς ἐπιείγουσαν πνευματικὴν ἀνάγκην, θὰ τύχῃ, ὡς δὲν ἀμφιβέλλομεν, τῆς προσηκούσης ὑποδοχῆς παρὰ τῷ ὁμογενεῖ εὐσεβεῖ δημοσίῳ, ὅπερ οὐδέποτε ἔπαυσε πρέχον τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ εἰς τοιαῦτα θεάρεστα ἔργα.

Παρακαλοῦνται οἱ λαθόντες τὰς Ἀγγελίας τῶν Πινάκων τῆς Ζωῆς ἵνα ἐπιστρέψωσιν αὐτάς τῇ Συντάξει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐγκαίρως διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐπίσης καὶ ὅσοι δὲν ἐνεγράφησαν παρακαλοῦνται καὶ αὐτοὶ ἵνα ἐπιστρέψωσι τὰ ἀνά χειρὸς ἀντίτυπα, καὶ ὅσων ἀρ' ἐνὸς μὲν εἶναι ἐξηνητημένα, ἀρ' ἑτέρου δὲ περιζήτουται πρὸς ἐγγραφήν καὶ ἄλλων συνδρομητῶν.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 818 καὶ ἡμερ. 5 Φεβρουαρίου 1902 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Φωτεινῆς Ἀριστείδου Παπαστεφανάτου, τὸ γένος Ἡλία Πανᾶ, ἐλληνίδος ὑπηκόου, τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἔργα καὶ κατοίκου τῆς ἐνορίας Σωτῆρος Χριστοῦ Γαλατᾶ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Ἀριστείδου Παπαστεφανάτου, Κεφαλλῆνος, ὑπηκόου ἑλλήνος, τέως μὲν ἐργάτου ἐν ἀτμοπλοοῖς καὶ ἐν Γαλατᾷ αὐτόθι διαμένοντος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος.

Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων ὀριζομένης προθεσμίας ἥτοι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως ἀντιγράφου τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, πρὸς ὑποβολὴν ἀνακοπῆς καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βυζαντινῆς» δημοσιεύσιν ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ ἐπιτίθῃσιν τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἔτι δὲ καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρό-

σια ἐξακόσια δέκα καὶ ὀκτὼ (ἀρ. 618) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἔτι δὲ καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν, ὀριζομένην κατὰ νόμον εἰς γρόσια πεντήκοντα (ἀρ. 50)

† Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1 Ἀπριλίου 1902.

Ὁ προεδρεύων

2

† Ὁ Μ. Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Περσεφὼν Κωνσταντίνου, τὸ γένος Δημητρίου Βίτου, ὑπηκόος ὁθωμανῆ, τέως μὲν κάτοικος Διπλοκίου Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, ἐνώπιον τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς ἀνδρὸς Κωνσταντίνου Ἀθανασίου, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ, ἀνευ ἔργου καὶ κατοίκου Ταταούλων. Προσπεριδολοῦται δ' αὐτῇ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παρούσα κλήσις τρεῖς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων/πόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 20 Μαρτίου 1902.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ.

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν Πρωτοκόλλου 6258 καὶ ἡμερομ. 12 Ὀκτωβρίου 1901 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἑλένης Ν. Ροδοκανάκη, τὸ γένος Ἀρχᾶς, ἐλληνίδος ὑπηκόου, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μὲν ὀρμωμένης, ἐν Ὁδησσῷ δὲ τῆς Ρωσίας τανῦν προσωρινῶς διαμενουμένης, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Κωνσταντίνου Ροδοκανάκη, ὑπηκόου ἑλλήνος, τέως μὲν προσωρινῶς διαμένοντος ἐν Ὁδησσῷ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης προθεσμίας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδεδωμένης ταύτης ἀποφάσεως μέσων, ἥτοι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως ἀντιγράφου καὶ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως πρὸς ὑποβολὴν ἀνακοπῆς, καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» καὶ τῆς ἐν Ὁδησσῷ ρωσικῆς ἐφημερίδος «Βέδομύστι Ὁδέσκαγο Γραδανασάλστεβα» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσιν αὐτῷ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια χίλια διακόσια τριάκοντα καὶ πέντε (ἀριθμ. 1235), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἔτι δὲ καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν ὡς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀρίζεται.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 11 Μαρτίου 1901.

Ὁ Προεδρεύων

3

† Μ. Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.